

Vehnässä vähäsen... Kultaa hohkuvat kaurapellot vilisivät silmissäni. Kun kaurapellot olivat jääneet taakse tulivat esiin ohrapellot. Pelloilla kävi pieni tuulenvire ja sai ohran lainehtimaan, ja toivat mieleeni kodin ikkunasta näkyvän meren. Pellot vaihtuivat ensin metsään ja sitten taas takaisin Tällä kertaa oli karkeaa vehnää. Lakkasin tuijottamasta ikkunasta ulos ja keskityin katsomaan itseni peilikuvaa. Näin kuinka suru ja epätoivo huokui kasvoiltani. –Ottaisitko vettä, kysyi Theres. Käänsin katseeni pois ikkunasta ja näin hänen huolestuneen ilmeensä. –Kyllä kiitos, sanoin ja tartuin Theresin ojentamaan vesipulloon. Kurkkuani kuivasi, teki hyvää kun kylmä vesi valui siitä alas kostuttaen suuta. Saapuisimme perille vasta puolentunnin kuluttua vaikka juna kulki jo yli 150. Juotuani ojensin pullon takaisin ja käänsin katseeni takaisin ikkunaan. –Kuule, minä alan olla sinusta huolissaan, Theres sanoi ja hipaisi poskeani hellästi. Värähdin, kun lämmön aalto pyyhkäisi lävitseni. –Ei sinun tarvitse, olen kyllä ihan kunnossa, sanoin vaikka tiesin sen olevan valetta. En kuitenkaan halunnut holhousta oli Theres niin ihana kuin olikaan. –Tiedän, että tämä on sinulle rankkaa, hän sanoi samalla hiuksiani silittäen. –Yritän ymmärtää sinua ja antaa sinulle tilaa, mutta muista että puhuminen auttaa aina, hän jatkoi. Tiesin, että puhuminen auttaa, mutta en halunnut puhua. En vain kerta kaikkiaan pystynyt siihen. Perheeni kuolemasta puhuminen sattui yhtä kovasti, kuin silloin kun tapaus oli vielä tuore. Nyt vaikka siitä on jo vuosi aikaa, en ole vieläkään toipunut siitä. Kuulen edelleen päässäni jarrujen kirsunnan, isän huudot ja äidin kirkaisun. Oli vain kohtalon ivaa, että jäin henkiin. Nyt, kun olin menettänyt kaiken muun minun piti vielä muuttaa pois rakkaasta talostani. Muutin tätini ja enoni luokse maaseudulle. Poikaystäväni tulee mukaan pitämään minusta huolta, sillä täti ja eno työskentelevät 24/7 maatilán kimpussa. Viimein muistin Theresin sanat ja mietin olinko jo vastannut niihin. –Vastasinko minä sinulle jo? kysyin hetken pohdittuani. –Et, Theres ilmoitti, hänen otsansa meni ryppyyn. –Ai, no vastasin kai sinulle mielessäni. Taas, huokaisin ja vaikenin taas. Minulle oli tyypillistä, että minulta kysyttiin jotain ja ajattelen vastauksen. En kuitenkaan loppujen lopuksi sano sitä ääneen ja unohdan, että olenko edes vastannut. Kuulostaa sekavalta ja se on yhtä sekavaa miltä kuulostaa. –Amal, mikä sinulle tuli? Theres kysyi. Ihmettelin, että mitä hän tarkoitti, kunnes huomasin itkeväni. Suolaiset kyynelvet valuivat poskiani pitkin. –En tiedä, vastasin ja pyyhin kyynelvet poskiltani. Se oli totta. En tiennyt miksi itkin. Loppumatka sujui hiljaisuudessa. Theres vilkuili minua vähän väliä, otsa hienoisesti rypyssä. Nojasin päätäni ikkunaa vasten ja Theres oli kietonut kätensä ympärilleen. Havahduin, kun Theres ravisteli minua hellästi. –Amal, olemme jo perillä. Nousin ylös ja kurotin tarttuakseni laukkuuni, mutta Theres ehti ensin. –Minä kannan, hän sanoi ja annoin hänen tehdä niin. –Kiitos, sanoin kohteliaisuuttani. Kävelimme aseman ovien eteen odottamaan tätiäni, jonka oli määrä tulla hakemaan meidät. Ei mennyt, kuin pari minuuttia kun tädin musta Land Rover parkkeerasi eteemme. Täti ryntäsi halaamaan minua. Hän tasapainoili korkeilla kiilakoroilla ja kapsahti kaulaani. –Voi Amal kulta, olen niin iloinen, kun saan sinut luokseni. En ehtinyt vastata sillä Täti siirtyi Theresin puoleen. He kättelivät kohteliaasti. –Ja sinä olet varmaankin Theres? hän kysyi. –Joo olen minä, te olette luultavasti Loviisa, Theres vastasi. –Kyllä aivan oikein. Mukavaa, kun olet pitänyt Amalista huolta oikea herrasmies, täti touhotti. Se oli totta, Theres oli varsinainen herrasmies avasi aina minulle ovenkin. –No mutta laitapas ne laukut nyt takakonttiin niin päästään lähtemään, Loviisa jatkoi. Avasin takapenkin oven ja istuin penkille. Autossa oli siistiä ja se tuoksui aivan Loviisan syreenihajuvedelle. Theres istui Loviisan viereen etupenkille. –Teuvo ei nyt valitettavasti päässyt mukaan, sillä hänen piti lypsää lehmät, Loviisa jatkoi puhumista. Loviisa puhui koko puolen tunnin ajan. Kun pääsimme perille olin jo perillä siitä, minkälaiset verhot minulla on huoneessani ja mitä meillä on tänään ruoaksi. Tädin iloisuus tarttui väkisinkin ja kun astuin ulos autosta suuni oli korvissa. –Amal, sinähän hymyilet, Theres

sanoi ja katsoi minua huvittuneena. –Niin hymyilenkin, tämä paikka saa minut hyvälle tuulelle, vastasin. –No sittenhän meidän olisi pitänyt tulla tänne jo aikoja sitten, Theres sanoi kantaessaan laukkuja. Mulkaisin häntä, en todellakaan olisi halunnut muuttaa, mutta opiskelijan tuloilla ei yksin asuta. Loviisa meni edeltä ja avasi meille oven. –Tervetuloa matalaan majaani, hän toittoti ja aloitti jälleen pitkän selostuksen. Hän puhui viitisen minuuttia jokaisen huonekalun menneisyydestä ja jokaisen maalauksen tekijästä. Huone oli hyvin avara. Olohuoneessa oli valtava kirjahylly ja sitä vastapäätä oli kolmen istuttava vihreä sohva. Lisäksi oli samanlainen vihreä nojatuoli ja niiden keskellä oli pyöreä puinen pöytä. Olohuoneen vieressä oli keittiö, sekin hyvin iso. keittiöön yhteytyi ruokailusali jossa oli kuuden istuttava pöytä ja astiakaappi. makuuhuoneet olivat yläkerrassa. Saavuimme portaiden päähän ja siitä lähti kolme ovea. –Ensimmäinen ovi on sinun Amal, toinen Theresin ja kolmas on minun ja Teuvon. Asettukaa taloksi ja menkää sitten vaikkapa talliin. Minä teen meille sitä lihamurekettä, Loviisa sanoi ja katosi portaisiin. Avasin huoneeni oven. Huone oli aivan ihana. Se oli muuttunut valtavasti sitten lapsuusvuosien. Sen ikkunasta näkyi talli ja siellä oli peilillä varustettu kampauspöytä. Huonekalut olivat vanhoja ja se herätti minussa ihastusta. Pidin vanhoista ja antiikkisista esineistä, sillä ne olivat kauniita. Seinillä oli kaksi maalausta. Toisessa oli kukkamaljakko ja toisessa yksityiskohtainen kuva ritariperhosta. Verhot olivat ultramariinin siniset ja niissä oli pieniä ruusuja. Lakanat olivat saman sävyiset, kun verhotkin. Theres seisoi ovensussa ja nauroi ääneen ilmeelleni. Hän jätti laukkuni sisälle ja lähti katsastamaan omaa huonettaan. Istuin sängylle ja aloin purkamaan laukkuani. Siellä oli vain välttämättömimmät, sillä loput omaisuudestani tulee perille vasta parin päivän kuluttua. Suuri vaatekkaappi näytti oudon tyhjältä, kun sen täytteenä oli vain muutama paita ja yhdet sortsit. Yksi yöpaita ja kahdet kengät. Puiseen lipastoon laitoin pesutarvikkeet ja pyyhkeen. Kun oli valmis menin koputtamaan Theresin oveen. Hän avasi oven ja kysyi. –Mistä lähtien sinä olet alkanut koputtamaan oveeni, hän kysyi. –No vaikkapa tästä lähtien, sanoin ärtyneenä. –Hei ei tarvitse suuttua, Theres sanoi ja lepyin heti. –Tulin kysymään, että lähtisitkö tallille? Haluan esitellä sinulle hevoset, sanoin. Olin käynyt täällä kylässä kaksi vuotta sitten ja muistin kaikki hevoset hyvin. –Tottakai minä lähden, mutta muista, että minä pelkään hevosia, Theres vastasi. Naurahdin ja aloin kapuamaan portaita alas. Ulkona törmäsimme Teuvoon. –Terve Amal, hän sanoi iloisesti silmäkulmiin oli ilmestynyt syvät naururypyt. –Mukavaa nähdä pitkästä aikaa, Teuvo jatkoi. –Sinua myös, sanoin. –Terve Theres, tytön perässäkö sitä juostaan? Setä kysyi ilikurisesti. –No tavallaan Amalin perässä sitä saa juostakin, Theres naurahti ja hämmästyin miten hyvin he tulivat juttuun jo heti kättelyssä. –Totta. Amal se vasta on melkoinen tapaus. Mihikäs sitä on nuorisopari menossa? Teuvo kysyi. –Talleille, vastasin. –Esittelen Theresille hevoset. –Mainio idea, voisitko viedä Sum ja The Differencen laitumelle? hän kysyi. –Toki, vastasin ja lähdin kävelemään talleille päin. Theres tuli perässäni. –Mitä setäsi tarkoitti sillä, että olet melkoinen tapaus? hän kysyi liiankin uteliaana. –Äh, sitä on sattunut kaikenlaista täällä ollessani, vastasin punastellen. Olin helpottunut, kun talli kohosi eteemme ja kiinnitti Theresin huomion pois aiheesta. Tallin ovet olivat suuret. Avaamisessa oli oma työnsä ja saimme Theresin kanssa ponnistella avataksemme ne. Sisällä tallissa oli valoisaa. Katto oli tehty lasista joten auringonvalo tulvi sisälle talliin. Loviisa ja Teuvo omistivat viisi hevosta. - Ensimmäinen on Loviisan silmätikku vaaleankimo tamma nimeltään The Difference. Sitten on päistärikkö ruuna joka on varsinainen kiukkupussi. Sen nimi on Sum. sitten on musta tamma joka on lempeyden perikuva. Quotient queen. Ja lopuksi on kaksi, kolme vuotiasta oria jotka ovat Multiplication (eli Mupli) ja Subrtaction, esittelin Theresille. –Onko näillä nimillä jotain tekemistä matikan englanninkielisillä termeillä? hän kysyi. –Ei aavistustakaan, sanoin. –Täti ja setä olivat varmaan

leikkisällä tuulella, naurahdin. Silitin Quotientin turpaa ja rapsutin sitä korvan takaa. –Hienoja, Theres sanoi mutta pysyi hieman etäällä. –Mennäänkö ratsastamaan? kysyin. –Ehei, et saa minua hevosen selkään, hän sanoi ja perääntyi kauas hevosista. Nauroin Theresin ilmeelle, sillä se oli niin täynnä kauhua. –Hei me tulemme tästä edes asumaan täällä. Kyllä sinä jossain vaiheessa vielä hevosen selkään nouset, nauroin. –Hei älä luulekkaan, Theres sanoi mutta hänen suupielensä nyki kertoen siitä, että hän oli antamassa periksi. Kävelin hänen luokseen ja halasin lujasti. Samalla supatin hänen korvaan. –Olen kiitollinen, että lähdit mukaan, en pärjäisi täällä ilman sinua. Theres vastasi halaukseen lujasti. –Olen iloinen, että saan olla tukenasi. Hän suukotti poskeani ja irtaantui sitten minusta. Menin varustenaalakosta hakemaan kaksi riimua ja kaksi riimunnarua. Menin Muron karsinaan ja sujautin sille riimun päähän. Kiinnitin vielä riimun narun paikoilleen ja talutin sen sitten ulos karsinasta. –Pitelisitkö The Differenceä sen aikaa, että saan Sumin valmiiksi? kysyin. Theres epäröi. –Ei se sinua pure, Difference on aivan kiltti. Theres tarttui vastahakoisesti Differencen riimunnaruun, joka puolestaan haisteli uutta tuttavaa makupalojen varalta. –Tämä kiukkupussi sen sijaan on aika hyvä puremaan, sanoin ja astuin varuillani Sum karsinaan. –Olethan varovainen, Theres huikkasi käytävältä. Kävelin hiljaa Sumin luo ja piilottelin riimua. Sum ei kuitenkaan ollut mikään tyhmä hevonen vaan tiesi, että se otettaisiin kiinni. Se luimisteli minulle ja lopulta otin riimun esiin. Silloin Sum räjähti. Se pyöri, kuin hyrrä karsinassaan ja olin liiskautua sen alle. Olin jo tottunut tähän vuosien varrella, joten osasin väistää niin ettei Sum päässyt puremaan. Lopulta tartuin sitä lujasti harjasta ja käänsin sen pään itseäni kohti. –Pureminen ja pyöriminen loppui tähän, sanoin lujasti. Pujotin riimun luimistelevalle hevosen päähän ja lähdin taluttamaan sitä ovelle. –Theres, tuo Difference ulos, sanoin taakseni. En saanut menettää keskittymistäni hetkeksikään, sillä sitten Sum ryntäisi ylitseni. Saavuin tarhan aidalle ja avasin portin hitaasti. Kun portti oli auki Sum puski siitä sisään. Päästin suosiolla irti mutta katosin samalla Sumia murhaavasti. Menin aidan sisäpuolelle ja suljin portin. Marssin päättäväisesti Sumin luo ja tartuin riimunnarusta. Se lähti karkuun mutta tällä kertaa en päästänyt irti. Tartuin kiinni riimusta ja käänsin sen pään jälleen itseäni kohti. –Sinä et ikinä, toistan, ikinä ryntää minun ylitseni, sanoin kovalla ja lujalla äänellä. –Me menemme nyt portista uudelleen, niin kauan, kunnes tulet siitä näitisti minun perässäni. Ja niin me menimme jälleen takaisin polulle. Avasin portin ja Sum ryntäsi. Suljin portin uudestaan ja menimme siitä jälleen. Teimme tätä noin viisi kertaa ja siinä ajassa Thereskin oli ilmestynyt Differencen kanssa katsomaan. Kuudennella kerralla Sum tajusi, että ryntäminen veisi hänet takaisin polulle, joten se käveli alistuneena minun perässäni laitumelle. Hymyilin. –Hyvä poika, nyt sinä ymmärsit, kehuin ja annoin sille porkkananpalan. Sitten päästin sen irti ja menin portista ulos. –Sinä siis onnistuit tuomaan sen tänne? Kysyin Theresiltä. –Hädin tuskin, Theres vastasi. –No nyt voit viedä sen sisään. Älä pelkää Difference ei ryntää. Avasin heille portin ja katselin, kuinka Theres ratsuineen käveli siitä sisään. Theres näyttää ihan ratsastajalta ajattelin. Hän sopisi hyvin hevosen selkään. Theres irrotti riimunnarun ja tuli takaisin luokseni. –Ihan kivoja otuksia nämä hevoset, hän sanoin. Nauroin. Nauroin tosissaan, sillä se kuulosti niin hassulta. Theres katsoi minua oudosti kysyen, että mikä minulle nyt tuli. Se nauratti minua vielä lisää. Kun lopulta sain naurun tyrehtymään olimme saapuneet jo takaisin talolle. –Sinä varmaankin sain jonkun pöpön siltä hullulta, Theres mutisi. –Ei Sum ole hullu, vastasin. –Vain hieman äkäinen. –Vai hieman, sehän melkein liiskasi sinut allensa siellä karsinassa, Theres kauhisteli. –Se tekee aina niin, olen jo tottunut siihen, sanoin. Astuimme sisälle ja vastaamme tulvahti lihamurekkeen tuoksu. –Istukaa toki pöytään, Loviisa sanoi keittiöstä. Istuimme Teuvon seuraan. –Mistäs se nuorisopari juttelee? hän kysyi kiinnostuneena. –Theres väittää, että Sum on hullu, vastasin. Setä nauroi. –Ai se on saanut Theres tutustua meidän tallin kiukkupussiin,

hän sanoin hilpeästi. Theres nyökkäili huvittuneena. –No mitäs se tänään oikein teki, setä kysyi. –Sitä samaa vanhaa, sanoin. –Alkaa sillä olla jo vanhat vitsit, lisäsin ja setä nauroi jälleen. Silloin Loviisa toi pöytään perunat ja murekkeen. –Olkaapas hyvä, hän sanoi ja istuutui pöytään. Kävin kiinni annokseeni, sillä olin nälkäinen. Loviisa tapansa mukaan piti keskustelua yllä. –Minä ajattelin tulonne kunniaksi leipoa korvapuusteja, Loviisa sanoi. Pidin hänen leipomistaan korvapuusteista ne olivat pienenä lempiherkkujani. Lautaset tyhjenivät nopeasti. Teuvon ja Loviisan oli ruokittava eläimet ja minä ja Theres korjasimme pöydän. Menin portaat ylös hakemaan komerosta kaksi vilttiä. Pistäydyin samalla huoneessani hakemassa aurinkolasini. Menin Theresin kanssa nurmikolle ottamaan aurinkoa. Annoin tuulen leikitellä kasvoillani ja auringon lämmittää minua. Theres oli ilman paitaa sillä ulkona oli 26 °C astetta. –Tämä on itse asiassa ihan hyvä idea, sanoin. –Minulla on niin mukavaa että en ehdi murehtia perhettäni, ilmoitin Theresille. –Sepä kiva kuulla, hän vastasi ja hymyili minulle. Theres siirtyi lähemmäs käperryin hänen kainaloon. –Tiesitkö että tädillä ja sedällä on täällä mansikkapeltokin? Kysyin. Theres pudisti päätään. –Loviisa teki aina mansikoista jälkiruokaa, jatkoin Theresin silittäessä hiuksiani. Aurinko alkoi paahtaa jo niin kuumasti, että siirryimme varjoon. Makoilimme heinäkuun auringon lämmössä, katsellen ohi lipuvia pilviä. Pääni lepäsi Theresin rinnalla. Theres taittoi maasta pari heinänkortta ja ojensi toisen minulle. Toisen hän laittoi omaan suuhunsa. Käännyin ympäri ja nousin kyynärpäitteni varaan. Katselin ruohikolla möngertelevää leppäkerttua. –Voitaisiin mennä ehkä auttamaan Teuvoa, Theres ehdotti. –Nääh, setä sanoo, että en saa auttaa enää häntä missään, sanoin. –Miksi? Theres kysyi kiinnostuneena. Nousin takaisin istumaan ja katsoin häntä silmiin. –No se tapahtui monta vuotta sitten, kun olin noin 13vuotias. Autoin setää ensimmäistä kertaa lypsämään lehmä. En oikein osannut vaan puristin utareesta liian lujaa. Lehmä pillastui ja ryntäsi Loviisan yli ovesta ulos. Pillastunutta lehmää ei noin vain oteta kiinni, joten lehmä ehti kaataa muutaman aidan ja sotkea heinä kasan ennen kuin se sati kiinni, kerroin. Theres nauroi. –On siinä minulla varsinainen maajussi, hän sanoi. –Niin, sitten voinkin ilmottautua ohjelmaan Maajussille sulhanen, haastoin. –Ethän sinä tarvitse sulhasta, sinullahan on jo minut, Theres virnuili omahyväisesti. –Selvä, me menemme sitten ratsastamaan, sanoin ja nousin seisomaan. –Katsotaan millainen maajussi sinä sitten olet. Theres tarttui haasteeseen. –Selvä, mennään sitten ratsastamaan. Mutta Sumia en sitten ota, hän varoitti. –Ei huolta, vastasin. –En halua että sinulta murtuu mitään, vastasin. Tallissa satuloin Quotient queenin Theresille ja Talutimme hevoset niitylle, joka on kuin luotu ratsastamista varten. –Ensiksi sinun täytyy nousta selkään, opastin. Näytin hänelle esimerkkiä, laitoin jalkani jalustimelle ja ponnistin sulavasti satulaan. –Tuo ei ikinä onnistu minulta, Theres mutisi, kun tulin alas. Theres asetti jalkansa haperoiden jalustimeen ja kolmannella ponnistuksella hän pääsi, kuin pääsikin lopulta satulaan. –Hyvä, sanoin ja menin Theresin viereen. –Nyt kerää ohjat käteen, näin. Näytin hänelle miten ohjaket pujoitettiin pikkurillin ja nimettömän välistä. –Ja muista pidä kädet ja kantapää alhaalla. Theres maiskautti Quotientin liikkeelle. Kun olimme menneet käyntiä kymmenisen minuuttia, siirryimme raviin. –Anna ihan reilusti pohkeita. Quotient siirtyi kiltisti raviin. Theresillä näytti olevan ongelmia selässä pysymisessä. Ratsastimme vielä puolituntia, kunnes Theres antoi periksi. –Haluan nähdä kuinka sinä ratsastat tosissasi, hän sanoi. –Hyvä on, minä lämmittelen Quotientin. Nousin ratsuni selkään ja lämmittelin sen perusteellisesti. Lämmiteltyäni aloitin kouluratsastus esityksen. Ensin ravasin kierroksen ja sitten nostin laukan. Kuvitellun kirjaimen kohdalla menimme pari askelta piaffea. Kulmissa teimme pohkeenväistöt ja tein muutaman piruetin ja pieniä ympyröitä. Quotient kulki kiltisti kädellä ja sai esityksemme näyttämään entistä mahtavammalta. Theres taputti. –En tiennytkään, että sinä osaat ratsastaa noin, hän sanoi ja

tuli luoksemme. Theres taputti Quotientia ja ihmettelin miten nopeasti hänen pelkonsa oli haihtunut. –On monta asiaa mitä sinä et tiedä, sanoin arvoituksellisesti. – sinun pitäisi kertoa niistä minulle, Theres vinkkasi. –Jonakin päivänä sinä ratsastat samalla tavalla, joten älä yhtään ylistä taitojani, julistin. –Älä unta näe, Theres nauroi. Talutimme hevoset talliin, jossa me riisuimme ne ja opetin samalla miten hevonen kuivattiin. Theres oppi huomattavan nopeasti ja mieleeni sukelsi epäily, että hän on ollut tekemisissä hevosten kanssa ennenkin. Painoin asian mieleeni, jotta muistaisin kysyä siitä. Tallista poistuttuamme haistoin taivaallisen tuoksun. –Mmm mistä tuo tuoksu tulee, Theres kysyi. Katselin pääarakennukseen päin ja huomasin keittiön avonaisen ikkunan. Osoitin sinne. –Tuolta, täti leipoo hänen taivaallisia korvapuusteja, sanoin. Juoksimme sisään kilpaa. Rynnistimme ovesta sisälle ja korvapuustien ihana tuoksu täytti sieraimemme. Loviisa tuli uunikintaat kädessään meitä ovelle vastaan. –Mukavaa, tulitte juuri sopivasti, Loviisa sirkutti. Epäilin ettei hän ollut jättänyt ikkunaa auki vahingossa. Se oli kuin äänetön kutsu. Katsoin Theresiä silmiin merkitsevästi ja hän vinkkasi silmää. Kokemuksesta tiesin, että Theres oli varsinainen pullahiiri, joten odotin hänen syövän näitä puusteja ainakin kuusi kappaletta. Ruokapöydän keskellä oli suurella hopea tarjottimella valtava pino vastapaistettuja korvapuusteja. Pöytään oli katettu neljä lautasta ja yhtä monta läpinäkyvää lasia. Pöydällä oli myös suuri kannu täynnä kylmää maitoa. Istuimme suitamme lipoen pöytään ja silloin setäkin liittyi seuraamme. Loviisa kiersi pöydän ympäri kaataen meille lasit täyteen maitoa. Kun hän oli itsekin istunut alas aloitimme puustipinon tyhjentämistä. Kuten tavallista Loviisa piti keskustelua yllä. Ihmettelin miten hänellä edelleen riitti kerrottavaa, vaikka hän on mielestäni kertonut jo kaiken. Vilkaisin Theresiä ja hymyilin hänen ihastuneelle ilmeelleen. –Nämä ovat kaikkien aikojen parhaita korvapuusteja, hän kehui silmät suurina. Loviisa hymyili tyytyväisenä. –Minulla on oma salainen reseptini, hän sanoi varsin salaperäisesti. Hymyilin ja otin kolmannen pullani. Syötyämme puolet pullista Loviisa alkoi jälleen hääriä keittiössä. Menimme Theresin kanssa yläkertaan. Kello oli jo 22.30 mutta ulkona oli vielä valoisaa. Menin Theresin perässä hänen huoneeseensa. Huone oli varsin samanlainen, kuin minulla. Verhot olivat vain mustat ja lakanat eriväriset, kun minulla. Istuin sohvalle ja katselin, kun Theres etsi jotain lipastosta. Hän voisi olla minun satuprinssini. Haaveilin. Hänen pähkinäruskeat hiuksensa olivat suloisesti pörrössä. Theres oli noin 180cm pitkä, muutaman sentin minua pidempi. Aivan käsittämättömän komea. Hän kääntyi kädessään kirja. –Mitä sinä katselet, hän kysyi huomattessaan tuijotukseni. Punastuin. Theres tuli istumaan viereeni. –Niin? hän kysyi uudelleen. –No tuota, aloitin arasti. Theres tiesi hyvin mitä minä olin katsellut mutta päätti härnätä minua vielä hieman lisää. –Anna tulla vaan, hän sanoi vino virne naamallaan. –Sinua, mutisin ja punastuin entistä enemmän. –Anteeksi en kuullut? Theres härnäsi. –Sinua, melkein huusin. Ja kun luulin etten voisi tulla enää yhtään punaisemmaksi Theres kumartui eteempäin ja painoi pehmeät huulensa vasten omiani. Suudelma oli hyvin hellä ja kuvasti hyvin Theresin luonnetta. Vastasin suudelmaan varovasti. Theres irtaantui naurahtaen. –No tulihan se sieltä, hän sanoi lempeästi. Hän kietoi kätensä ympärilleni ja painauduin häntä vasten. –Ajattelin, kun kerran sinulla on niin paljon asioita mitä minä en sinusta tiedä, niin voisit kirjoittaa ne minulle tähän kirjaan, Theres nosti kirjaa. –Jos sinä sitten kirjoitat omat salaisuutesi, Varmistin. –Kunniasanalla. Tartuin kynään ja avasin tyhjän sivun kirjasta. Aloin kirjoittaa. ”Olen joskus harrastanut perhosten pyydystämistä” Theres huokaisi pettyneenä. ”Olen joskus voittanut sedän sakissa, olin ala-asteella luokan priimus. Olin 10vuotiaana hirveän itsekäs” Kun tavanomaiset asia olivat kirjoitettu aloin raapustaa kirjaan muita asioita. ”lhastuin sinuun jo 5vuotiaana. Olen nähnyt usein sinusta unta” Nyt Theresin kiinnostus heräsi ja hän katsoi tarkkaan mitä kirjaan rustasin. ”Valmistelin itseäni 2tuntia ennen ensimmäisiä treffejämme” Kun

olin kirjoittanut kaiken Theres purskahti nauruun. Pahastuin ja suljin kirjan. Theres vakavoitui heti ja kaappasi minut lämpimään halaukseen. –Älä suutu kulta. Minusta on ihanaa tietää, että merkitsin sinulle jotain jo alusta asti. –En minä suutu, vastasin leppoisasti. –Mutta muista, nyt on sinun vuorosi. Theres punastui. –Oho, tämä on ensimmäinen kerta, kun sinä punastut, ihmettelin. Ojensin uteliaisuuttani kirjan hänelle ja katselin silmä tarkkana mitä hän kirjoitti. Aluksi asiat olivat samanlaisia ei kiinnostavia juttuja kuten minulla. Mutta kun siirryttiin Amal aiheisiin paljastuksiin Theresin naama punoitti entisestään. ”Yritin usein värväytyä viereesi istumaan luokassa” Niin kuului yksi. Siinä olikin selitys miksi me istuimme niin usein vierekkäin. ”Halusin kovasti pyytää sinua tanssimaan 7diskossa” Söpöä, ajattelin. Kun Theresin paljastukset olivat kirjassa sivelimme yhdessä kirjan sivuille liimaa. Näin salaisuutemme on ainoastaan päässämme. Käperryimme jälleen sohvalle. –Theres? –Niin Amal. –Sinä olet ihana, huokaisin. Nostin pääni pois hänen rinnan päältä ja suutelin häntä suulle. Hänen kätensä lennähtivät selkääni ja painoivat minua häntä vasten. Sijoitin käteni hänen kaulaleen ja upotin sormeni tuohon ihanaan pörröiseen päähän. Suudelma taukosi ja nenämme hipoivat toisiaan. –Sinä myös, Theres kuiskasi ja painoi huulemme jälleen yhteen. Theresin sormet silittivät päätäni hellästi. Suudelman loputtua painuimme toisiamme vasten ja lepäsimme siinä. Laskin käteni hänen vastalleen. Mieleeni juolahti ajatus. Painoin kädelläni aavistuksen verran ja epäilykseni osoittautui oikeaksi. Theres kiemurteli. –Mitä sinä nyt teet? hän kysyi kun ponkaisin istumaan. Kiskaisin paidan pois tieltä ja silmäni suurenivat. –Mitä? Theres kysyi kummissaan. –Et ole kertonut että sinulla on sixpack, sanoin. Silitin hellästi kovia vatsalihaksia. –Wau, henkäisin. Theres näytti vaivaantuneelta. –Mikset ole kertonut? kysyin uteliaana. –No ei kai se ole niin tärkeää, Theres kysyi. –No ei tietenkään ole mitenkään tärkeää, sanoin ymmärtäväisesti. Theres luultavasti ajatteli minulle merkitsevän ainoastaan se, että hän näytti komealta ja että hänellä oli lihaksia. Theresin vaivautuneisuus katosi ja hän sieppasi minut syliinsä. –Hyvä, minä jo vähän pelkäsin, hän kuiskasi. –Sinä olet ihana juuri sellaisena, kun olet.